

Tot recordant el Dr. Francesc Gomà

Del meu pas per la nostra universitat, una de les persones que més va impressionar-me, com a professor, va ser el Dr. Francesc Gomà.

Pels anys cinquanta, durant els quals vaig estudiar la carrera de Filosofia, ja de gran, ell s'ocupava de la matèria "Sistemas filosóficos" que s'impartia a segon de comuns. Les seves classes eren d'una gran qualitat, que contrastava amb la poca alçada d'algun dels seus col·legues. Només, més tard, durant l'especialitat podrien comparar-se amb les de Metafísica del Dr. Jaume Bofill o les d'Història del Pensament Modern del Dr. Joaquim Carreras Artau.

Aquelles classes de comuns eren molt nombroses i heterogènies, on dominava l'element femení i religiós (monges i capellans). El Dr. Gomà sabia atreure la nostra atenció, i rebia a pleret les nostres preguntes i intervencions. Els seus exàmens eren molt ben triats i puntejats. Ja dintre de l'especialitat, vaig tenir la sort de tenir-lo a l'assignatura d'Estètica, durant tot un trimestre, fins que arribà el nou catedràtic de la matèria Dr. Valverde. Recordo com ens comentava l'*Origen de l'obra d'art* de Heidegger, recollida en els *Holzwege*, i alguns passatges de la *Carta sobre l'Humanisme* del mateix autor. Era una novetat parlar del filòsof alemany, en un marc on predominava l'escolasticisme tomista. Recordo el dia que es va acomiadar, no sense queixar-se de la seva interinitat universitària, que encara duraria certament alguns anys. En aquells temps, mèrits del tot aliens al coneixement de la matèria jugaven en les oposicions universitàries un paper predominant. Quan vaig saber que havia obtingut la tan desitjada càtedra, me'n vaig alegrar molt i vaig enviar-li la meua felicitació.

Durant la preparació de la primera candidatura democràtica a la Junta del Col·legi de Llicenciats, vaig proposar el seu nom, però no recordo perquè, no va quallar la meua proposta. Amb tot fou un bon col·laborador de la Junta, una vegada l'esmentada candidatura va triomfar amb el recordat degà Ramon Fuster.

Un grup de llicenciats de casa nostra vàrem preparar junts les oposicions

a càtedra d'Institut, i quan ens presentàrem, tinguérem l'agradable sorpresa que junt amb el Dr. Cerezo de president de Tribunal hi havia el Dr. Gomà de vicepresident. No tots aconseguiren la càtedra, contra els comentaris mal intencionats d'alguns opositors de fora de Catalunya. La seva actuació fou justa, però en veure'l al tribunal ens donà molta confiança en aquell tràngol.

Després de prendre possessió de la meua destinació, que fou motiu de comentari festiu per part seva, vaig demanar-li si em volia dirigir la tesi doctoral. Dintre de la temàtica psicoanalítica, que ell coneixia molt bé, car té un llibre sobre Freud, m'aconsellà estudiar les diferències entre J. Lacan i els seus deixebles J. Laplanche i J. B. Pontalis.

Sóc soci fundador de l'Acadèmia de Filosofia que el Dr. Cuéllar reuní amb alguns professors de filosofia ex-alumnes seus. El Dr. Gomà, qui aleshores era membre de la Junta de l'Ateneu Barcelonès, no dubtà en obrir-nos les portes d'aquesta entitat per a les nostres reunions i les presentacions de les publicacions, que sempre va presidir i animà amb les seves observacions.

La seva cordialitat i el seu bon conversar, eren proverbials. Fa pocs anys, quan es va incloure com a autor per a la Selectivitat S. Freud, li vaig proposar que donés un curset a l'escola d'Hivern del Col·legi de Llicenciats. De primer va demanar que li ho deixés pensar, després va acceptar i el primer dia de classe va omplir la Sala d'actes Ramon Fuster, únic local que podia albergar tots els seus ex-alumnes que s'aplegaren per a escoltar, gairebé per última vegada l'estimat mestre. Quan després li vaig trametre la invitació per repetir el curset a les delegacions de Girona, Lleida i Tarragona, ja va dir que que no li era possible, per la seva edat, i m'encarregà a mi que ho fés, encàrrec que vaig procurar complir tan bé com vaig poder.

No fa pas massa temps, en un dinar amb membres de l'esmentada entitat, en la conversa de sobretaula, ens manifestà que no tenia por de la mort, perquè com a bon cristià i fervent platònic estava plenament convençut de la immortalitat de l'ànima.

Potser té raó en Manolo Cruz, en dir en el seu article d'"El País", que el Dr. Gomà era un professor atípic en els anys anteriors a la seva jubilació, en la universitat d'avui en dia, però per a nosaltres que ja hem complert el quarantè aniversari de llicenciatura, fou un professor admirable dintre de la mediocritat en què ens vàrem haver de formar.

Mestre insigne de professors de filosofia, en uns temps difícils, conseller i amic de tots nosaltres quan ja ens va considerar com a col·legues, el record

de la seva bonhomia, sincera amistat i preocupació pels problemes eterns de la filosofia, serà recordat per tots els que vàrem tenir la sort de tractar amb ell.

Em sap greu que, de moment, l'Ateneu no li hagi retut un homenatge, tret d'alguns articles a la seva Revista; jo vaig demanar-ho amb una carta al secretari de l'esmentada entitat, però no m'ha respost en cap sentit, ni a aquesta petició ni a una altra de caire particular que li formulava en el mateix escrit.

Manuel Satué i Sillué